

forhøiede til 25,000 Kr. Denne Forandring og Bestemmelserne i § 2 ere byggede paa en Indstilling fra Fællesforeningen for de jydskke Landbrugsforeninger, der har henvendt sig til Indenrigsministeriet med Begjæring om at forandlelige saadanne Forandringer som dem, der her ere foreslaaede, og navnlig har henpeget paa at faae tilveiebragt større Præmier, fordi de hidtil anvendte Summer ikke længer svarede til Tidens Krav. Jeg maa fuldstændig tiltræde, hvad der i den Henseende er yttret af de jyske Landbrugsforeninger. Dengang den første Lov om Præmier blev givet, svarede Summeren temmelig godt til det Brug, der dengang var for den; men ikke blot stilles der nu større Forderungen, for at dække de Omkostninger, der følge med Produktionen, men der er en anden Omstændighed, der gjør sig saa overmaade stærkt gjældende. Det er, at Landbrugforeningernes Tal er tiltaget i en saa overordentlig Grad, at, medens der før i de enkelte Amtet var en eller to Foreninger, finder man nu 3, 4, 5 ja 6 Foreninger i et og samme Amt. Statens Penge blive jo, som bekendt, delte i Forhold til de forskjellige Foreningers Tilskud, og det bliver altsaa luttet Smaastillinger, der komme til Fordeling; hvilket da igjen har ført til det Ønske, at der kunde blive givet Leilighed til at faae noget Mere at se, end man nu faaer at se paa de smaa enkelte Skuer, hvor de Paagjældende egentlig ikke faae stort Mere at se end deres egne Dyr og Naboens; og da fordelte de Penge, de selv have studt sammen, og Statens Penge mellem sig selv indbyrdes. Det fremmer egentlig ikke Husdyravlen. Hvad det kommer an paa, er, at der bliver en Udstilling, hvor Dyr, der have Værdi, kunne opstilles som Exempel, og naar de udpeges, hvad enten nu Præmien er større eller mindre, derved være erkjendte for tjenlige til Avl. Det er derved, at Lyre og Hingste skulle fremheves og have forøget Værdi; men i den Henseende tror jeg ikke, mine Herrer, at vi ere komne saavidt, som vi burde, idet Bedæknings- og Springpengene endnu ikke have naaet den Høide, de burde. Det gaar nogenlunde an for Hingstens Bedkommende, navnlig i Sylland, hvorimod det er tarveligt nok paa Derne; men det er en meget utilstrækkelig og altsor tarvelig Betaling, der gives for Lyren, ligesom i det Hele vort Hornkvæg til Trods for den overordentlig betydelige Stilling det indtager i vort Landbrug, ingenlunde har naaet det Standpunkt, som vi maa ønske, at det skal naae, og som det ogsaa kan naae. Det, som det gjælder om, er altsaa at faae større Samlinger, hvilket søges opnaaet ved § 1, der gjør det muligt for flere Landboforeninger at slutte sig sammen i een Forening, idet det nemlig — denne Bemærkning retter jeg navnlig til min ærede Ven fra Lemvig (Naberg) — udtrykkelig er ordnet

saaledes, at de mindre Foreninger ikke ere pligtige til at holde Dyrskue hvert Aar, uden at de, naar de unblade det, gaa tabt af den Understøttelse, som de ellers kunde faae af Statskassen. Man har just ved Dyrskuer høert andet Aar villet give dem Leilighed til at erhverve Understøttelse af Staten og tillige til at faae tilveiebragt større Komplexer af Søgere til Skuerne, saaledes, at det, der fremsføres der, kan give et Billede af en større Kredt af den paagjældende Egn, og derved give Leilighed dels til at anfille en Sammenligning og dels til at faae at se Noget, som just ikke er dagligdags. Man har, fort sagt, søgt at virke hen til at gjøre Dyrskuerne til det Samme for Husdyravlen, som Industriudstillingerne ere for Industrien, og derved fremme Husdyravlen ogsaa paa en indirekte Maade. Præmierne ere nemlig ikke mere Hovedsagen. De ere, saaledes som de nu udredes, saa smaa, at de egentlig kun ere forsvindende. Der kunde maasse spørges: Har det i det Hele taget nogen Værdi at anvende disse Dyrskuer? Ja, det har Værdi, men maasse i en anden Retning, end Mange egentlig tænke sig, naar de høre Tale om Dyrskuer, nemlig i den Retning, at Dyrskuerne ere det Midtpunkt, hvorom Landboforeningernes hele Virksomhed samler sig, og det er fra dette Midtpunkt, at der igjen udgaar en Virksomhed i en anden Retning fra de samlede Landboforeninger. Det er Dyrskuerne, der oprindeligt have samlet dem, og jeg tror, at det vilde være irrigtigt i dette Dieblit a bortkaste et Middel, der har viist sig at være saa godt, som dette har, og sige: Nu vilde vi gaa en ganske anden Vej. Jeg tror, at vi skulle følge det Spor, som vi ere komne ind paa, og søge at udvide det saaledes, at det svarer til Nutidens Forderungen, og det tror jeg, at man kan gjøre Regning paa, at de Midler, som her ere bragte i Forslag, vilde gjøre. Dette er altsaa Hovedhensigten med § 1. — § 2 gaar jo ogsaa ud paa en Forøgelse af de Midler, som hidtil ere anvendte med Hensyn til Hingste. Jeg tror ikke, at man kan beklage sig over denne Paragraf, naar man er Hesteven, og jeg tror heller ikke, at de Herrer fra Sylland, som særlig ere Producenter af Heste, og som jo vilde have væsentlig Gavn af en Lov som den foresliggende, kunne beklage sig over, at de ikke ere begunstigede, thi den Sum, som anvendes paa Hesteavl, er jo meget stor i Forhold til den Sum, som anvendes paa den øvrige Husdyravl, og naar jeg skal beklage sig, hvad jeg betragter som vort Hovedhusdyr, saa maa jeg, skjøndt jeg indrømmer, at der ved Produktionen af Heste er vandret mange Penge ind i Landet, dog sige, at det er Hornkvæget. Det er Hornkvæget, som skal støttes, og som ikke kan støttes nok, og jeg vil derfor her udtale, at jeg nærer